

Sygn. akt I C 766/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: sędzia Karol Dryjański

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2021 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Oddział w Polsce z siedzibą w G.

przeciwko Ż. R.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.394,23 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia trzy grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.387 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) od dnia 23 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 692,54 zł (sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Karol Dryjański

Sygn. akt I C 766/21

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) oddział w Polsce wniósł o zasądzenie od pozwanej Ż. R. kwoty 2.243,54 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2.236,31 zł od dnia 23.12.2020 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania sądowego wraz z odsetkami za opóźnienie, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na dochodzoną pozwem kwotę składają się zdaniem powoda:

- 1) należność główna z tytułu niespłaconej kwoty udzielonego kredytu – 2.236,31 zł,
- 2) odsetki umowne naliczone do wypowiedzenia umowy – 7,23 zł.

Pozwana nie złożyła w sprawie żadnego oświadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 04.12.2018 r. (...) Bank (...) zawarł z Ż. R. umowę o kredyt konsumencki. Na jej podstawie pozwanej udzielono kredytu, którego całkowita kwota wyniosła 4.000 zł.

Umowę zawarto na 36 miesięcy. Spłata miała nastąpić w 36 ratach miesięcznych płatnych do 10 dnia miesiąca. Termin płatności pierwszej raty oznaczono do 10.01.2019 r., a termin płatności ostatniej raty oznaczono do 10.12.2021 r. Raty były płatne w kwocie po 151,11 zł, z wyjątkiem ostatniej raty płatnej w kwocie 151,15 zł.

Prowizję za udzielenie kredytu oznaczono na 1.440 zł.

Całkowitą kwotę do zapłaty określono na 5.440 zł.

Roczną stopę zadłużenia oprocentowanego określono jako stanowiącą w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

W § 14 umowy wskazano, że w razie niezapłacenia należności w terminie bank może wypowiedzieć umowę.

dowód: harmonogram spłaty k. 18, umowa k. 19 – 22

W wykonaniu umowy pozwana spłaciła 3.213 zł, w tym:

- 1) w dniu 25.01.2019 r. kwotę 160 zł,
- 2) w dniu 21.02.2019 r. kwotę 150 zł,
- 3) w dniu 12.03.2019 r. kwotę 160 zł,
- 4) w dniu 26.04.2019 r. kwotę 160 zł,
- 5) w dniu 16.05.2019 r. kwotę 160 zł,
- 6) w dniu 20.05.2019 r. kwotę 160 zł,
- 7) w dniu 03.07.2019 r. kwotę 160 zł,
- 8) w dniu 02.08.2019 r. kwotę 160 zł,
- 9) w dniu 27.08.2019 r. kwotę 160 zł,
- 10) w dniu 25.09.2019 r. kwotę 160 zł,
- 11) w dniu 29.10.2019 r. kwotę 130 zł,
- 12) w dniu 22.11.2019 r. kwotę 160 zł,
- 13) w dniu 14.02.2020 r. kwotę 88 zł,
- 14) w dniu 28.02.2020 r. kwotę 160 zł,
- 15) w dniu 08.05.2020 r. kwotę 885 zł,
- 16) w dniu 05.11.2020 r. kwotę 200 zł.

dowód: historia rachunku k. 24 – 25

W dniu 09.11.2020 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 273,77 zł nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

dowód: pismo z dnia 09.11.2020 r. k. 32

W dniu 20.11.2020 r. powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z 30 –dniowym terminem wypowiedzenia.

dowód: pismo z dnia 20.11.2020 r. k. 27, pełnomocnictwo k. 28, potwierdzenie nadania k. 29 – 31

Dokumenty w oparciu o które sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Podkreślić należy, że orzecznictwo europejskie stoi obecnie na stanowisku, że sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podnosi, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i czyniąc tak powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42 – 44 (źródło <http://curia.europa.eu>).

Umowa na którą powołuje się powód zawiera postanowienia o charakterze abuzywnym, przy czym zawarta została z konsumentem. W konsekwencji sąd z urzędu powinien dostrzec charakter powołanych postanowień.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy niezgodnione indywidualnie z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Powód nie udowodnił, iż warunki umowy (w tym koszty) były z pozwaną uzgodnione indywidualnie (art. 385¹ § 3 i 4 kc). Sam fakt podpisania umowy przez pozwaną nie oznacza indywidualnego uzgodnienia z pozwaną warunków, ani tym bardziej możliwości negocjowania wysokości kosztów kredytu.

Podstawę prawną roszczenia strony powodowej w zakresie należności dochodzonej pozwem stanowi umowa kredytu oraz odpowiednie przepisy dotyczące tej umowy. W zakresie roszczeń dodatkowych podstawę stanowi zawarta umowa, przy czym jej postanowienia podlegają ocenie z punktu widzenia obowiązujących uregulowań prawnych w zakresie dopuszczalności wysokości tzw. wynagrodzenia kredytu i kosztów dodatkowych.

Zawarta przez strony umowa kredytu według obowiązującego w dacie zawarcia tej umowy stanu prawnego jest umową o kredyt konsumencki określoną w art. 3 ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności (kredytodawca), udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż polska, a taką umową jest również kredytu spełniająca warunki z art. 69 ustawy Prawo bankowe.

Zaznaczyć przy tym należy, że umowa z dnia 04.12.2018 r. została zawarta po wejściu w życie ustawy z dnia 05.08.2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw. We wprowadzonym tą ustawą przepisie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim (przepis ten wszedł w życie 11.03.2016 r.) przewidziano maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu.

Zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

	-	MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,
K	-	K - całkowitą kwotę kredytu,
n	-	n - okres spłaty wyrażony w dniach,
R	-	R - liczbę dni w roku.

Pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim).

Całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt (art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim).

Pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu (art. 36a ust. 3 ustawy o kredycie konsumenckim).

Zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu z dnia 04.12.2018 r. mogły zostać naliczone w kwocie do 4.000 zł. Iloczyn obliczony na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy daje kwotę wyższą od całkowitej kwoty kredytu (wynoszącej 4.000 zł) i wynosi 4.626,30 zł $[(4.000 \times 25\%) + (4.000 \times 1103/365 \times 30\%) = 1.000 + 3.626,30 = 4.626,30]$. Pozaodsetkowe koszty kredytu zostały zatem naliczone przez pożyczkodawcę w umowie z dnia 04.12.2018 r. w granicach dopuszczalnych wynikających z art. 36a ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim (naliczono je w kwocie 1.440 zł).

Należy jednak zwrócić uwagę, że w art. 36a przewidziano jedynie górną granicę pozaodsetkowych kosztów kredytu. Możliwość naliczenia tych kosztów w ramach tych granic jest uzależniona od zasadności uwzględnienia tych kosztów, a w szczególności od ich powiązania z rzeczywistymi kosztami poniesionymi przez kredytodawcę w związku z udzieleniem kredytu. W oczywisty sposób nie zasługuje natomiast na uwzględnienie ograniczenie się przez kredytodawcę do ustalenia pozaodsetkowych kosztów kredytu w całkowitym oderwaniu od rzeczywistych kosztów związanych z wykonaniem umowy, a zwłaszcza ich ustalenie wyłącznie jako wynik działania matematycznego odniesionego jedynie do kwoty wypłaconej kredytobiorcy. W przypadku umowy z dnia 04.12.2018 r. naliczenie pozaodsetkowych kosztów przez powoda było częściowo niezasadne z przyczyn, które zostaną opisane w dalszej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Umowa będąca źródłem zgłoszonych w pozwie roszczeń, zawarta została w ramach standardowo stosowanych przez powoda formularzy oraz ogólnych warunków umownych, które pozwana zaakceptowała nie mając wpływu i możliwości negocjowania szczegółowych warunków umowy. O ile postanowienia zawartej umowy nie naruszają

przepisów o kredycie konsumenckim, to jednak zapisy tej umowy w świetle art. 385¹ kc dotyczącego niedozwolonych klauzul abuzywnych budzą wątpliwości.

Jak stanowi powołany przepis postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2 jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za niezgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zgodnie z art. 385¹ § 4 kc na powódzie spoczywa obowiązek wykazania, że były to zapisy indywidualnie ustalone.

Powód nie wykazał żadnymi dowodami jakoby warunki umowy kredytu zostały indywidualnie uzgodnione z pozwaną. Posłużenie się wzorcem umownym i tylko wpisanie kwoty prowizji, wynikającej z obliczenia jej odpowiednim algorytmem w relacji do wysokości kredytu sensu stricte i innych świadczeń, samodzielnie nie świadczy jeszcze o indywidualnym charakterze ustaleń stron.

Postanowienia umowy łączącej strony nie zostały uzgodnione indywidualnie, bowiem pozwana nie miała na treść umowy jakiegokolwiek wpływu. Mogła jedynie przystąpić do umowy w zaproponowanym jej kształcie bądź jej nie zawierać. Dowodzi tego treść formularzy i wzoru umowy, którym powszechnie posługuje się powód w kontaktach z klientami. W tych okolicznościach w rozpoznawanej sprawie omawianą umowę należy zweryfikować również przez pryzmat przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 385¹ – 385³ kc).

Ocena zasadności powództwa w świetle przepisów prawa materialnego jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem sądu niezależnie od podniesionych w tym zakresie zarzutów. Nie można przy tym zapominać, że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone w ramach implementacji dyrektywy 03/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tej dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstrasżający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami (m. in. wyrok TS z dnia 21.11.2002 r., C-473/00; wyrok TS z dnia 27.06.2000 r., C-240/98).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 kc za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać m. in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (wyrok SA w Warszawie z dnia 27.01.2011 r., VI ACa 771/10). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w której w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie „rażąco” należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków (wyrok SA w Warszawie z dnia 14.09.2011 r., VI ACa 291/11). Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (wyrok SA w Warszawie z 14.12.2010 r., VI ACa 487/10).

W ocenie sądu w niniejszej sprawie niedozwolonymi klauzulami umownymi są postanowienia dotyczące wysokości prowizji – w części, w której zastrzeżono od pozwanej z tytułu prowizji kwotę powyżej 600 zł.

W umowie z dnia 04.12.2018 r. przewidziano uprawnienie kredytodawcy do pobrania prowizji w kwocie 1.440 zł. Jest to kwota stanowiąca 28,80% kwoty wypłaconej pozwanej na podstawie umowy z dnia 04.12.2018 r. Odsetki maksymalne wynosiły w czasie zawarcia umowy 10% w stosunku rocznym. Brak jest przy tym podstaw do stwierdzenia, że zawarcie umowy z pozwaną i jej wykonanie wymagało od powoda szczególnych nakładów pracy i kosztów. Zarazem w sytuacji gdy powód nie zastrzegł w umowie żadnego oprocentowania (z wyjątkiem odsetek od zadłużenia przeterminowanego) stwierdzić należy, że roszczenie powoda z tytułu prowizji należy częściowo uwzględnić – do kwoty odpowiadającej wysokości odsetek ustawowych z dnia zawarcia umowy za czas jej trwania. Iloczyn $4.000 \text{ zł} \times 5\% \times 3$ wynosi 600 zł i w takiej kwocie sąd uwzględnił roszczenie powoda z tytułu prowizji.

Zaznaczyć należy, że w razie zastrzeżenia w umowie odsetek maksymalnych należność z tego tytułu za cały pierwotnie przewidziany czas trwania umowy (około 3 lata) - przy wysokości tych odsetek z dnia zawarcia umowy - byłaby zbliżona do 1.200 zł ($3 \times 4.000 \times 10\%$).

Zaznaczyć przy tym należy, że umowa nie trwała 3 lata, lecz jedynie 748 dni (wskutek wypowiedzenia ostatnim dniem jej trwania był 20.12.2020 r.).

W ocenie sądu nie sposób uznać za okoliczność usprawiedliwiającą naliczenie prowizji w kwocie 1.440 zł obciążenie powoda podatkiem dochodowym od osób prawnych w zakresie tego wynagrodzenia. Należy zwrócić uwagę, że w takich wypadkach zobowiązanie podatkowe powstaje wskutek zastrzeżenia dla siebie tego wynagrodzenia przez powoda. W ocenie sądu nie znajduje również uzasadnienia obciążenie pozwanej prowizją w kwocie 1.440 zł z uwagi na korzystanie przez powoda z usług pośredników oraz koszty uzyskania kapitału kredytów. Byłoby to przerzucanie na kredytobiorcę kosztów związanych z organizacją funkcjonowania powoda, przy czym nie sposób nie zauważyć, że kredytobiorca nie ma wpływu na to jakie warunki współpracy z pośrednikiem ustala powód oraz na jakich warunkach powód pozyskuje kapitał. Nie sposób również uznać za uzasadnione zwiększanie obciążenia kredytobiorcy z uwagi na ryzyko braku spłaty kredytu. Kredytodawca powinien jako podmiot prowadzący w tym zakresie profesjonalną działalność w należyty sposób sprawdzić zdolność kredytobiorcy do wywiązania się z zobowiązań. W razie negatywnej oceny tej zdolności zwiększanie obciążeń kredytobiorcy z tytułu pozaodsetkowych kosztów kredytu zamiast odmowy jego udzielenia jawi się jako działanie całkowicie niezrozumiałe.

Stwierdzenie, że zapisy umowy z dnia 04.12.2018 r. zobowiązujące pozwaną do poniesienia prowizji w kwocie powyżej 600 zł spełniają definicję niedozwolonego postanowienia umownego, prowadzi do wniosku, że postanowienia powyższe nie są wiążące dla pozwanej i są wobec niej bezskuteczne. Przesądza to o niezasadności powództwa w tym zakresie, gdyż niezasadnie naliczana przez stronę powodową prowizja stanowi świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 kc.

W kontekście powyższego objęte pozwem postanowienia umowne dotyczące prowizji, zdaniem sądu w sposób nieusprawiedliwiony nakładają na konsumenta - pozwaną obowiązek płacenia wynagrodzenia bez możliwości określenia jakie świadczenie wzajemne od strony kredytodawcy mu się należy. Pozwana nie ma zatem możliwości stwierdzenia, czy jej świadczenie jest ekwiwalentne i uzasadnione. Godzi to w zasadę równowagi kontraktowej stron, uniemożliwiając pozwanej ochronę jej praw. Powód dysponuje natomiast prostym mechanizmem obliczania prowizji, a wysokość tego wynagrodzenia określa dowolnie. Mechanizm ten jest przy tym niezależny od poniesionych kosztów oraz związanego z umową ryzyka. Tego rodzaju dysproporcja praw przekracza określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej. Wobec tego, w ocenie sądu, objęte sporem klauzule rażąco naruszają interes ekonomiczny pozwanej, która została obciążona świadczeniem nie mającym związku z poniesionymi kosztami.

Kwestionowane zapisy rażąco naruszają interes pozwanej, gdyż prowadzą do uzyskiwania przez powoda znacznych korzyści kosztem pozwanej.

Te wszystkie przyczyny powodują, że zapisy umowne o prowizji (w kwocie powyżej 600 zł) są nieważne i nie wiążą pozwanej.

W konsekwencji jedynie częściowego uwzględnienia przy ustalaniu zobowiązania pozwanej z umowy z dnia 04.12.2018 r. prowizji, stwierdzić należy, że zobowiązanie pozwanej wynikające z umowy z dnia 04.12.2018 r. wynosi 4.607,23 zł i obejmuje:

- a) całkowitą kwotę pożyczki – 4.000 zł,
- b) część prowizji – 600 zł,
- c) odsetki umowne z tytułu braku spłaty rat w terminie – 7,23 zł.

Kwotę spłaconą przez pozwaną w wykonaniu umowy z dnia 04.12.2018 r. sąd w oparciu o historię rachunku ustalił na 3.213 zł. Różnica kwot 4.607,23 zł i 3.213 zł wynosi 1.394,23 zł i taką kwotę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 oraz 2¹ kc mając na uwadze, że powód żądał odsetek maksymalnych za opóźnienie od zaległego kapitału od dnia 23.12.2020 r. W umowie z dnia 04.12.2018 r. roczną stopę zadłużenia przeterminowanego określono jako stanowiącą dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Termin wypowiedzenia umowy upłynął z dniem 20.12.2020 r., a kwotę zaległego kapitału sąd ustalił na 1.387 zł jako różnicę należności pozostającej do spłaty (1.394,23 zł) i należności z tytułu odsetek za opóźnienie dochodzonej przez powoda (7,23 zł).

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc). Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 kpc).

Z kolei z art. 100 kpc wynika, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ kpc).

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1.117 zł, obejmujące:

- a) opłatę od pozwu w kwocie 200 zł,
- b) wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł,
- c) opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Powód wygrał sprawę w 62% (1.394,23 : 2.243,54) i w takim zakresie należało uwzględnić wniosek powoda o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu. Iloczyn 62% i kwoty 1.117 zł wynosi 692,54 zł i taką kwotę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 98 § 1¹ kpc orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Sąd w punkcie 4 wyroku nadał mu rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc, zgodnie z którym sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Sąd wydał wyrok zaoczny, gdyż pozwana nie złożyła w sprawie żadnego oświadczenia (art. 339 § 1 kpc).

sędzia Karol Dryjański